

Turies uz takas

Elēne S. Daltone

otrā padomniece Jauno Sieviešu vispārējā prezidijā

Dažreiz mēs domājam, ka mēs varam dzīvot uz asmens un tomēr saglabāt savu tikumību. Bet tā ir bīstama vieta, kur atrasties.

Pie vienas no kanjona takām netālu no manām mājām ir zīme ar uzrakstu: “Turies uz takas.” Kad sāc iet pa to taku, ātri kļūst skaidrs, ka šis ir labs padoms. Tur ir uzkalni un pagriezieni un stāvu kritumu vietas. Dažās vietās blakus takai zeme nav stabila un noteiktos gadalaikos mēdz parādīties kāda klaburčūska. Mans vēstījums ikkatrai no jums šovakar ir tāds pats kā uzraksts uz tās zīmes — “Turies uz takas.”

Pirms vairākiem gadiem es kopā ar grupu jauno sieviešu devāties pārgājienā uz Vaijomingas Tetona kalniem. Tas bija grūts pārgājiens un otrajā dienā mēs nonācām pie pārgājiena visbīstamākās daļas. Mēs gatavojāmies iet gar Viesuļvētras Pāreju — trāpīgi dots nosaukums, jo gandrīz vienmēr tur pūta stipri vēji. Reindžers mums noteica, lai mēs turamies takas vidū, ejam pēc iespējas zemāk pieliekušās atklātajās takas vietās, visu nostiprināt mugursomās un iet ātri. Tā nebija vieta, kur fotografēt vai uzkavēties. Es jutos atvieglota un laimīga, kad ikviena jaunā sieviete bija veiksmīgi aizkļuvusi garām tai vietai. Un ziniet — ne viena no viņām nepajautāja, cik tuvu malai viņa drīkstētu pieiet!

Dažreiz, kad mēs ejam pa dzīves takām, mēs vēlamies klaiņot bīstamās vietās, domājot, ka tas ir jautri un saviļņojoši un ka mēs kontrolējam situāciju. Dažreiz mēs domājam, ka mēs varam dzīvot uz asmens un tomēr saglabāt savu tikumību. Bet tā ir bīstama vieta, kur atrasties. Kā Praviētis Džozefs Smits mums sacīja: „Laime ir mūsu eksistences priekšmets un nolūks; un būs mūsu galamērķis, ja mēs sekosim takai, kas pie tās ved; un šī taka ir tikumība” (*History of the Church*, 5:134–35).

Tā Kunga padoms Emmai Smitai Mācības un Derību 25. nodaļā ir Viņa padoms visām Viņa dārgajām meitām. Mums šeit tiek dots uzvedības kodekss un ieteikts “staigāt tikumības takās” (2. p.). Tikumība “ir domu vai uzvedības veids, kas balstīts uz augstiem morāles standartiem” (*Sludini Manu evaņģēliju*). Tad kādi ir tie augstie morāles standarti, kas palīdz mums būt tikumīgām?

Tikumība ietver pieticību — domās, valodā, apgērbā un uzvedībā. Un pieticība ir pamat-akmens tikumībai. Tāpat kā mums nepatīk iet ar plikām kājām pa klaburčūsku apdzīvotām takām, analogiski šodienas pasaulē mūsu pašu drošībai ir būtiski būt pieticīgām. Kad mēs esam pieticīgas, mēs citiem rādām, ka mēs izprotam savas attiecības ar mūsu Debesu Tēvu kā Viņa meitas. Mēs parādam, ka mēs mīlam Viņu un ka mēs būsīm Viņa liecinieces visās lietās. Esot pieticīgām, tas dara citiem zināmu, ka mēs mīlam tikumību (“Dearest Children, God is Near You,” Baznīcas dziesmas, 96). Pieticība nenozīmē būt zinošai. Tā ir sirds lieta būt svētumā. Tas nenozīmē būt modernai. Tas nozīmē būt uzticīgai. Tas nenozīmē būt foršai. Tas nozīmē būt šķīstai un turēt baušļus. Tas nenozīmē būt populārai, tas nozīmē būt šķīstai. Pieticība nozīmē darīt visu, lai droši turētos uz tikumības un šķīstības takas. Skaidrs, ka tikumība ir paaugstināšanas nosacījums. Mormons palīdz mums saprast, ka gan tikumība, gan šķīstība ir “visdārgākās

un vērtīgākās no visām lietām” (Moronija 9:9). Mēs vienkārši nevaram atļauties būt nevīžīgām vai pārāk tuvu pieiet malai. Tās ir bīstams ceļš ikvienai Dieva meitai.

Mums ir dots padoms Mācības un Derību 25. nodaļā, ka mums jāpaliek uzticīgām savām derībām (skat. 13. p.). Palikt uzticīgām nozīmē turēties, piestiprināties un patiešām stingri turēt solījumus, ko esam devušas Tam Kungam. Mūsu derības dos mums spēku turēties pretī kārdinājumiem. Derību turēšana nostiprinās mūs uz tikumības takas. Kā mēs turēsim derības, ko mēs noslēdzām kristoties, tā mēs atradīsimies takas vidū. Elders Džefrijs R. Holands mums atgādina:

„Sākot no savas kristīšanas dienas mēs, ejot pa šo taku, kas ved uz mūžīgo dzīvi, slēdzam derības un mēs paliekam uz šīs takas, ja turam tās. . . .

. . . Svēta Gara padomi vienmēr būs pietiekoši mūsu vajadzībām, ja mēs pieturamies derību takai. Mūsu ceļš galvenokārt iet uz augšu, bet palīdzība, ko mēs saņemam šajā kāpienā, ir burtiski dievišķa. Mums ir trīs Dievības locekļi — Tēvs, Dēls un Svētais Gars — kas palīdz mums, tāpēc ka mēs esam slēgušas derības.

Lai atgādinātu mums par tām derībām, mēs pieņemam Svēto Vakarēdienu katru nedēļu. Lūgšanā, svētot maizi, mēs „liecinām Tev, ak Dievs, Mūžīgais Tēvs, ka [mēs esam] mieru pieņemt Tava Dēla Vārdu un vienmēr atcerēties Viņu, un pildīt Viņa baušļus, kurus Viņš [mums] ir devis, lai Viņa Gars varētu vienmēr būt ar [mums]” (M&D 20:77) (“What I Wish Every New Member Knew — and Every Longtime Member Remembered,” *Liahona*, 2006. okt., 11–12).

Viņa Gara vadīti, jūs būsiet pārlicinātas un laimīgas, un tikumība bagātīgi papildinās jūsu domas. Mormona Grāmatā ir aprakstīts, kas notika, kad vesela kopiena turēja savas derības un dzīvoja tīru un tikumīgu dzīvi: „Un noteikti nevarēja būt laimīgāku ļaužu starp visiem ļaudīm, kas bija tikuši radīti ar Dieva roku.” (4.Nefīja 1:16). Svētā Gara vadīti, jūs atstāsiet arī pareizu ietekmi uz citiem.

Man manā birojā ir mūsu ģimenes vairāku paaudžu sieviešu fotogrāfijas — mana vecvecmāmiņa, mana vecmāmiņa, mana māte un mana meita Emija. Viņu dzīve, uzticība un ticība Plānam ir palīdzējusi man uzkāpt augstāk un doties tālāk. Tagad, skatoties uz to fotogrāfiju, es skaidri varu saskatīt tikumīga dzīvesveida svarīgumu šodien, man ir ne tikai viena meita, bet arī piecas vedeklas un piecas mazmeitas, kas jāpievieno tai fotogrāfijai. Viņu dēļ es jutu lielu atbildību dzīvot priekšzīmīgu, tikumisku un svētu dzīvi. Pat tad, ja ir tā, ka jūs esat pirmā lielajā nākamo paaudžu rindā, jums ir liela atbildības sajūta to priekšā, kas jums sekos.

Nesen es atrados uz tās pašas pārgājiena takas Tetonos, par kuru es jau runāju agrāk, tikai šoreiz es biju kopā ar savu vīru un mūsu vecuma draugu grupu. Kad mēs iesākām ceļu, tas bija aizraujošs un viegls, bet, pirms mēs nokļuvām pie mērķa, mēs bijām nomocījušies, un es zināju, ka man būs grūtības. Es fiziski nebiju tik labi sagatavojusies kā tad, kad pirms daudziem gadiem es devos pārgājienā ar jaunajām sievietēm — un es biju nevīžīgi sakrāmējusi savas mantas un paņēmusi pārāk daudz. Manas pakas svars lika man to just un es biju gatava padoties. Arī pārējie sajuta augstuma iedarbību, stāvo nogāzi un smagās mugursomas. Mans vīrs to nojauta un aizsteidzās uz priekšu. Es jutos pamesta. Tomēr apmēram pēc stundas es redzēju, ka mans vīrs devās lejup pa taku ielejas otrā pusē. Viņš skrēja pie manis. Kad viņš mani sasniedza, viņš paņēma manu

mugursomu, noslaucīja manas asaras un veda mani uz gala mērķi — kristāldzidru ezeru priežu koku ielokā. Tad viņš pagriezās atpakaļ, nāca atpakaļ pa taku un vēl četras reizes atkārtoja to pašu ar citiem pārgājiena dalībniekiem. Kad es viņu vēroju, man bija žēl, ka es biju tik nesagatavota, un vēl vairāk es nožēloju, ka manā mugursomā bija tik daudz nevajadzīgu lietu, kas palielināja tās svaru, kas viņam bija jānes manā vietā. Bet es biju tik ļoti pateicīga par viņa spēku, par vīra pašreizējību, par viņa gatavību, par viņa mīlestību.

Kad jūs kāpjat pa dzīves kalniem, turieties uz tikumības takas. Tur būs arī citi, kas jums palīdzēs — jūsu vecāki, ģimenes locekļi, bīskapi, padomdevēji un visu vecumu patiesie draugi. Un, ja jūs neesiet pārliecinātas vai arī izvēlaties nepareizo pagrieziena, mainiet virzienu un atgriezieties atpakaļ uz tikumības takas. Vienmēr atcerieties, ka ir Glābējs, kurš jums palīdzēs. Viņš palīdzēs jums nožēlot grēkus, stiprinās jūs, atvieglos jūsu nastas, noslaucīs jūsu asaras, mierinās jūs un palīdzēs jums noturēties uz takas.

Glābējs ir ideāls piemērs tikumībai. Kad Jēzus gāja pa Svētās zemes ceļiem, Viņš “gāja labu darīdams” (Apustuļu darbi 10:38). Viņš ārstēja slimos un atdeva akliem redzi un augšāmcelā mirušos. Viņš mācīja mūžības patiesības, patiesību par mūsu pirmsmirstīgo dzīvi, par mūsu dzīves mērķi uz zemes, un par mūsu, kā Dieva meitu, potenciālu nākamajā dzīvē. (skat. “Dzīvais Kristus: apustuļu liecība”). Viens no maniem mīļākajiem pantiem ir: „Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz savu prāta gudrību. Bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzienas tavas tekas” (Sal. pam. 3:5–6).

Es liecinu, ka tā ir taisnība. Viņš ne tikai ir atzīmējis ceļu, bet dažreiz ir pat vedis mani aiz rokas. „Viņa ceļš ir tas ceļš, kas ved uz laimi šajā dzīvē, un mūžīgo dzīvi nākamajā pasaulē.” (Skat. „Dzīvais Kristus,” Liahona, 2000. g. apr.) Es liecinu jums, ka Viņš dzīvo! Viņš dzirdēs jūsu lūgšanas un vadīs jūsu soļus. Jēzus Kristus ir mūsu Piemērs un mūsu Vadītājs. Palieciet uz šīs takas! Esiet pieticīgas. Ievērojiet savas derības un esiet Svētā Gara klātbūtnes cienīgas. Tas Kungs ir apsoliņis: „Turiet drošu prātu, jo Es vadīšu jūs uz priekšu. Valstība ir jūsu un tās svētības ir jūsu, un mūžības bagātības ir jūsu” (M&D 78:18). Patiešām, mani aizkustina „Viņa vienreizējā dzīve un Viņa lielā augšāmcelšanās upura *bezgalīgā šķīstība*.” (Skat. „Dzīvais Kristus,” Liahona, 2000. g. apr., pievienots uzsvērumš). Jēzus Kristus Vārdā, āmen.